

[Tholstrup.]

er, og det er unaturligt, at regeringen vil lægge en skat herpå, for der finder praktisk talt kun nødvendig kørsel sted. Det er som sagt lastvogne, der bruger hovedparten af benzinen, og de folk, der får tildelt biler, er kun folk, der kan dokumentere, at disse køretøjer er absolut nødvendige; der står titusinder af folk, som ikke kan få tildelt biler, selvom de kan dokumentere deres nødvendighed. Derfor må vi altså holde på, at vi ikke vil have fordyret produktionen og leveomkostningerne gennem fordyrede transportere, således at vi får nedsat konkurrenceevnen, og således at vi ikke kan blive i stand til f. eks. at betale det løntillæg, der nu er tale om. Det var bedre, om man blev i stand til at betale løntillæg til arbejderne og samtidig holde omkostningerne nede, så vi ved hjælp af nedbringelsen af omkostningerne alligevel kan holde os konkurrencedygtige, selvom vi skal give højere lønninger. Det må være den rigtige vej.

Med hensyn til afgiften på spiritus må jeg principielt holde på, at der må være samme afgift på spiritus, enten den sælges det ene eller det andet sted, ligegyldigt hvor den nydes. Det må være staten uvedkommende, om den sælges over en disk eller diskens på et bord, hvilket sidste i forvejen er dyrere. Det har vist sig, at netop det nuværende system har fremmet drikkeriet i en uhyggelig grad. Folk synes, at spiritus hos købmanden er billigt, fordi de engang imellem må købe det på restaurant. Når de skal give 1 kr. 14 øre for en bajer på restaurant, synes de, det er billigt, at de kan købe den hos købmanden for 58 øre, og så forpligter de sig til at drikke tre i stedet for een. Det får folk til at købe spiritus hos købmanden og tage den med hjem og drikke den i deres lejlighed, holde deres små fester indenfor deres egne fire vægge for at slippe for afgiften. Men det fremmer drikkeriet. Tallene viser, at spiritusforbruget siden krigen er gået ganske betydeligt i vejret, og det er, fordi man opretholder disse to priser, som gør, at folk får denne falske forestilling. Det er i det hele taget uheldigt, at man fremmer hjemmedrikkeriet på restaurantdrikkeriets bekostning. På en restaurant kan folk dog ikke få mere, end til de er blevet godt halvfulde, så bliver de smidt ud, men hjemme kan de drikke, til de styrter, uden at nogen tager affære. Og det er de velhavende med de store lejligheder, der i særlig grad kan nyde godt af, at spritten er billigere i butikkerne end på restaurant, for de har plads til at holde deres fester hjemme, men småfolk med de små

lejligheder er nødt til at gå på restaurant for at få en festlig aften — det er ikke sikkert, deres hjem er særlig festligt.

Det bliver altså dem, der får ekstra store udgifter, og det bliver til skade for et erhverv, som ikke alene består af restauratører, men også af musikere og tjenere og andet personale. Og måske skader det os også turistmæssigt; vi kan ikke opretholde et sundt turistliv med sunde priser. Jeg må derfor stille mig på det standpunkt, at spiritusafgiften i hvert fald må være den samme, uanset hvor spiritussen nydes.

Kristian Nygaard: I lovforslaget vedrørende forbrugsafgifter stilles der forslag om en nedsættelse af restaurationsafgiften på stærke drikke. Hvis rigsdagen vedtager denne nedsættelse fra $33\frac{1}{3}$ pct. til 25 pct. af serveringsprisen, vil det altså sige, at afgiften bliver den samme, som den var, før venstres regering i 1946 fik rigsdagen til at vedtage netop den samme stigning, som regeringen nu er rede til at slætte. Den højtærede finansministers motivering af en sådan nedsættelse var den, at der i 1949 har vist sig stigende vanskeligheder ved at få restaurationskatten indbetalt, og at statens indtægter af salg af spiritus i indeværende år sandsynligvis bliver ca. 60 mill. kr. mindre i de første 10 måneder end i de tilsvarende måneder i fjor.

Forslaget har allerede vakt en del røre indenfor forskellige afholdskredse her i landet, og jeg har modtaget adskillige henvendelser, hvori man med en vis bekymring beklager, at man nu i en tid, da der tales stærkt og indtrængende om øget opsparing og genopbygning, vil lette befolkningen adgangen til at få spiritus på restaurationer. Det er mit indtryk, at adskillige ældre især er meget betænkelige ved, at staten går i spidsen, når det drejer sig om billigere forsyning med øl og spiritus til ungdommen. Jeg vil derfor gerne i forbindelse med spørgsmålet om den nævnte nedgang i restaurationsafgiften rette et par spørgsmål til den højtærede finansminister. Det første er dette: Er de klager, som gennem flere år har været fremført fra de forskellige restauratørers side, virkelig af et sådant indhold, at man har sikkerhed for, at der er tilstrækkelig grund til en sådan nedsættelse som den, der her er tale om? Det er jo ikke første gang, at sådanne klager er fremkommet. Jeg husker f. eks., at de også fremkom i fjor, og da fandt rigsdagen det altså ikke nødvendigt at tage hensyn til dem. Men hvis der foreligger sådanne beviser, kan de så ikke blive tilstillet offentligheden?